

MÀU ÁO TRẬN

MX Hoa Biển

Nắm tay lôlì thằng bạn từ chiếc Pick up Tundra và khi vừa đẩy nó vào trong xe, tôi rờ máy phóng thẳng ra xa lộ. Mới 2 giờ chiều mà mãi đến 6 giờ mới khai mạc đại hội, thời gian rộng rãi đang được trọn vẹn sống lại với bạn bè với các cấp chỉ huy, các chiến hữu. Lâng lâng trong niềm hạnh phúc tuy mong manh mà cảm thấy ngập tràn, cả hai đứa cố không nhìn lại đằng sau nơi có người vợ bạn cùng đứa con trai đang loay hoay với một thùng xe báo quảng cáo. Hấn tâm sự:

- Người ta tiêu tiền mà tao lại hái ra tiền vào dịp cuối tuần. Cứ đến Thứ Bảy và Chủ Nhật, lái xe đi khắp vùng Vịnh thả báo là có tiền. Đừng nhìn chi xa thì vẫn thấy quá sướng, nhất là trong lúc kinh tế khó khăn như thời nay. Tao thương mày từ Sacramento xa xôi mà chịu lên Oakland chở tao đi khi ngoài trời trời nóng kinh khủng.

Thằng bạn này là Ngô Chi, cùng đơn vị khi mới ra trường, giọng hóm hờ:

- Tao mong chiều nay gặp được Ông Hưng. Ngày đầu đến đơn vị tại Long Thành, khi bốn bề ì xèo khói lửa, ông lôlì một bịch rượu đế ra và ân cần với các tân sĩ quan vừa trình diện tiểu đoàn ngày hôm ấy, Ông ấy tâm sự:

- Đứng ra tôi phải chào các thiếu úy bằng Hennessy, nhưng giữa lúc hành quân, chỉ có rượu đế mừng các anh thôi...

Mấy thằng bạn vốn hiền và nai cũng rần ề cổ ra uống. Cứ nhắm mắt nhắm mũi cốc đại. Rượu vào, nồng ấm và hích gan mấy chàng lính sữa để thấy bớt sợ bớt e dè của tâm trạng người về đơn vị mới...

Mới đó mà đã 35 năm qua rồi, cái ngày lịch sử làm lính chiến dài nhất của đời người khi đoàn GMC nhận quân tình nguyện phụng khói làm mờ nhạt những cánh tay vẫy tiễn đưa của bạn bè và người thân để rời Sài Gòn để trình diện bộ tư lệnh, rồi về hậu cứ và ra vùng hành quân cùng ngày.

Tôi nói như đang cùng với các khuôn mặt trình diện đơn vị ngày nào:

- Tụi mày giờ này có đứa ở Mỹ như thằng Lý Mọi, ở Úc như Sơn Ướt, ở Canada như thằng Vịnh Khuỳnh và trên mây ngàn tiên cảnh có thằng Luân Sữa...tao và thằng Chi đang đi trình diện đơn vị đây. Thấy màu áo sóng biển sao mà nhớ tụi mày quá.

Thành phố San Jose vào chiều với hơi nắng còn gay gắt. Trời đứng gió khiến những hàng cây đứng lạng như sừng sò. Mồ hôi vã ra nhột nhột như một lời chào đón khách phương xa,

Thủy Quân Lục Chiến

đặc biệt những người từ các xứ lạnh để nhớ và đừng quên thành phố của văn hóa chính trị người Việt tỵ nạn.

Từ xa, xe lớn, xe nhỏ ùa vào tấp nập. Từng đoàn người phục sức lịch lãm, sang trọng lần lượt dồn về. Nhìn lượng khách đủ thành phần ở mọi độ tuổi bao kín cả một bãi đậu xe cũng đủ thấy chiều nay San Jose còn vương màu áo trận với Thủy Quân Lục Chiến ngày nào trên bốn vùng chiến thuật. Chợt nghĩ lại, lại nhớ nét thủy chung người dân Quảng Trị ưu ái dành cho người lính tổng trừ bị như một khối tình keo sơn qua bao năm tháng trấn đóng bảo vệ miền giới tuyến.

Ông anh “thuần túy Thủy Quân Lục Chiến” đến từ TX, vừa mới gặp vội hơn hờ báo tin đã tìm ra tin tức người dân Trí Buri khi qua những năm tháng dài tù đày nơi Ái Tử đã từng yên lặng đứng nhìn trần trần và âm thầm lén tiếp những lon gạo tiêu chuẩn khi bắt gặp những anh lính Thủy Thần xác xơ đói trên rừng Cồn Tiên .

Từ bãi đậu xe, quan khách ngẩn ngơ như sống lại trong khoảng không gian ngày trước khi một cảnh trí căn cứ Sóng Thần được dàn dựng công phu ngay lối vào: Quân Cảnh 202 và toán kiểm soát với trang bị đầy đủ đang làm một hệ thống kiểm soát lối vào bên cạnh biểu tượng Đường Vào Rừng Cấm với hình con ó xòe cánh đập trên quả địa cầu cùng chiếc neo và dây thừng phía sau.

Khói súng đã ngưng từ ba mươi năm rồi, nhưng những chàng trai trong chiến phục sóng biển triều dâng trải dài từ cổng chào đến hút tận cuối tầm mắt của sân bãi trông như một ngày ra quân cho một chiến trường. Người xem không khỏi ngậm ngùi nhớ lại hình ảnh hùng tráng ngày nào khi chiến trường réo gọi. Những vạt sóng biển trên các bộ chiến y thoạt nhìn thấy nhấp nhô

như mặt đại dương rực dâng thủy triều, như hùng khí từ vùng trời quê hương mời gọi, như nhắc nhở nỗi căm hờn giấc mộng Kinh Kha còn dang dở, như thôi thúc ước vọng dở dang từ những đồng đội nằm xuống. Những mái tóc bạc màu dưới chiếc mũ xanh kiêu hãnh vẫn còn nét cương nghị, rắn chắc trong một dáng đi còn hiên ngang của một truyền thống oai hùng.

San Jose ngưỡng mộ màu áo của những chàng trai vì khi thấy lại, họ liên tưởng ngay chiến trường Đầm Dơi, Khe Sanh Hạ Lào, Cồn Thành Quảng Trị, kinh thành Huế Mậu Thân. Một khi đã khoác trên mình chiếc áo rằn ri sóng biển, có ai mà không vương mùi thuốc súng, không một lần ra đi mà hẹn được ngày về, không một lần ước mơ chung cánh thiệp hồng khi tàn chinh chiến. Nhìn màu áo, hẳn ai cũng nhớ những cảnh người đi luôn bỏ lại sau lưng ánh đèn phố thị, những cảnh dập diu sóng đôi tình ái của tuổi tình yêu đôi mươi, những an vui nơi hậu phương yên bình. Với màu áo này, ai cũng nghĩ ngay những chàng lính trẻ miền Nam, đem tuổi trẻ, máu, mồ hôi và nước mắt vào chốn giới tuyến miền Trung, nơi họ không sinh ra, lớn lên và không hề a tiếng nói đầu đời để rồi có biết bao người đi không về quê cũ, bao người bắt hạnh cam chịu thiệt thòi

mắt mác vì không vẹn toàn thân thể.

Về đây từ bao nẻo đường xa xôi, bạn bè một thời tri âm, đồng đội một thuở nghĩa tình, anh em từng có nhau giữa làn ranh sống chết cận kề. Một khi khói súng xông lên, rồi khi máu đồng đội đổ xuống là khi giang sơn chỉ còn phía trước tiến lên trong hờn căm. Gia đình, người yêu, bè bạn, quê hương quên hết, để chỉ một tình đồng đội, để cứu sống hay vượt mắt người đi mà trả thù..

Phía dưới hội trường nhìn lên, một cảnh hùng tráng gồm khoảng tám trăm người hiện diện, đoàn quốc quân kỳ nhíp nhàng tiến bước trong trang trọng, uy nghi. Khi giây phút mặc niệm bắt đầu, tiếng nhạc truy điệu bi ai thốn thức vang lên và những chiếc đầu cúi xuống. Hơn ai hết, những người lính đang nhớ tới đồng đội mình, họ đã yên nghỉ bao năm rồi mà sao vẫn nhớ tiếng reo hò vang dậy như đầu đây, những lời nói tức tưởi cuối cùng, những ước ao dang dở “em đi bỏ lại ông thầy”, “đừng lo cho em nữa”... Một người anh của Binh Chung, từng là người hùng Cổ Thành Quảng Trị, có lần nói:

- Ngày đại hội TQLC được tổ chức vào ngày ấn định có thể trùng hợp với nhiều hội đoàn khác. Tôi có hai năm quân trường và tám năm đơn vị. Nếu có trùng hợp như năm nay, tôi chọn đơn vị.

Xúc động, anh nói tiếp:

- Tình đồng đội cao quý lắm và trở thành thiêng liêng. Cái huy chương có được trên ngực áo là đã có bao người hy sinh nằm xuống, bao người đã thành phé nhân. Cũng như các anh, tôi suốt đời ngưỡng mộ, tri ân, mến thương người y tá chiến trường nơi họ đem mạng sống giữa khi bập bùng lửa đạn để cứu sống mình. Chỉ cần chậm là mình chết.

Dòng ký ức hiện về chuyện chiến trường cũ....

“Tôi quần quai có trở mình vì chiếc áo ướt nhep máu, giầy lát mới quay được và nhìn lên thấy bầu trời trong xanh, không một gợn mây, nơi có những vì sao lung linh...có những vì sao chợt đi, chợt đến...sao lớn, sao nhỏ, sao Thiên Mã, sao tình yêu, sao lạc loài...Tôi cố định vị cho mình một vì sao trên cõi mông lung đó, nơi đó trong lành, hết tranh chấp, trọn vẹn ân tình nước non, nhẹ nhàng rong chơi nơi chốn thần tiên.

Nhưng số tôi chưa chết ở đây, người y tá tài ba của đại đội mà tôi chưa kịp nhìn rõ và biết tên đã đến. Anh đè nhẹ ngực xuống, mặc máu cứ tuôn, rồi đốt một điếu thuốc President đầu lọc và đưa cho tôi: “Thiếu úy! Cố làm một hơi thuốc đi, cố gắng lên, sống hay chết sau hơi thuốc này là biết ngay.”.....

Ngất ngây như men say khi gặp lại bạn bè xưa cũ, tôi gặp lại nhiều anh em trong những nỗi bất ngờ như Thụy, Toàn, Hiền, Bích, Dinh, Tô M Đức, Đông, Thành Lê từ Florida, Texas, Iowa, Atlanta. Một cựu đại úy, anh Tuổi nhìn chăm chăm vào phù hiệu tiểu đoàn để nhận diện mới khám phá ra cái ngày anh em cùng đơn vị từng cùng nhau trên một chiến trường. Tự nhiên, không khí đồng đội chợt ấm lại như sống lại ở những phút giây che chở cho nhau, yểm trợ cho nhau ở những khoảnh khắc sống chết cận kề.

Thủy Quân Lục Chiến

Những khoảng cách chợt rút ngắn lại trên cùng sắc áo, trên bảng đơn vị và cảm thấy gần gũi nhau bên những ly rượu mừng vui..

Những người chiến binh xưa, nay gặp lại vẫn thể hiện tinh thần tôn kính các bậc chỉ huy: Trở về họp mặt dưới mái đại gia đình cho dù xa cách ngàn dặm, thuần thực và đồng nhất trong bộ chiến y với chiếc nón xanh như là nét biểu dương suốt đời niềm tự hào binh chủng: Tinh Thủy Quân Lục Chiến để lắng nghe, đồng nhịp theo những tiến trình tổ chức và tích cực ủng hộ các phương án đề ra. Không còn đơn vị, nhưng sự kết cấu vô hình và sự gắn bó bên nhau mãi mãi là sợi dây đoàn kết mang theo suốt đời. Cựu Đại Úy Bùi Bồn, một lần đến thăm đồng đội cũ, cũng đã ân cần:

- Đi dự đại hội, nhớ mang vợ con theo. Dù tuổi đời khi lấy chồng còn non trẻ và con cái trưởng thành ở đây, nhưng phải đi để biết dưới màu áo đơn vị, chồng, cha mình đã sống, chiến đấu trong thời trai trẻ. Đây là niềm kiêu hãnh mà không phải ai cũng có. Cứ nhìn vóc dáng hiên ngang, đi đứng hùng dũng, chí khí kiên cường lại là người luôn đứng trước lần tên mũi đạn, đối diện hiểm nguy thì thử hỏi anh là anh hùng trong ai? (you are my hero!). Tuy xưa cũ, nhưng quan niệm trên nhờ quý phu nhân nhận định ý nghĩa “traai khôn tìm vợ chợ đông, gái khôn tìm chồng giữa chốn ba quân” là có đúng không!

Khi đang băn khoăn tìm bộ quân phục cùng với phù hiệu để đi dự đại hội lại gặp anh Lê, anh cố vấn:

- Chú đi với bà xã thì nhớ sắm cho bà ấy một bộ đồ cho ra bà cạp!

Đêm đại hội, tôi bất ngờ khi gặp Toàn TĐ8, vóc dáng trẻ trung ngoài dự tưởng với đôi kính cận mà mới thoát nhìn như một thầy giáo hiền lành. Là một thợ sửa đồng hồ tiếng tăm tại Houston, TX, anh

không bỏ qua một cơ hội họp mặt, đại hội Bình Chung nào. Cùng với người vợ trẻ cưới nhau năm 1992, nay có 3 đứa con gái nhỏ. Hai vợ chồng cạp ông cạp bà với ba cạp con trong những bộ rằn ri sóng biển đã tạo sự chú ý của nhiều người với lời thầm khen tặng là một gia đình tôn trọng truyền thống và biết nghe nhau mới có sự nhịp nhàng này.

Khi nhiệm kỳ mới ra mắt quan khách và chiến hữu, nhóm anh em TQLC bị tù đày ở Côn Tiên Ái Tử có dịp nhìn lại Tân Tổng Hội Trưởng Phạm Cang, là người anh cả với nhiều tin tưởng và kỳ vọng. Bao năm tháng tù đày, anh đã thể hiện một bản lĩnh kiên cường, can đảm và bất khuất, nhất là trong vụ bạo động chống Cộng Sản ngày 20 tháng 4 năm 1979 ở phân trại 4 Bình Điền. Công an, quân giáo đầu trí, cố khai thác và hành hạ anh nhưng cuối cùng thừa nhận sự khôn ngoan, chịu đựng và can đảm phi thường. Chúng từng nói: “ông Cang này đúng thật là Can”

Lịch sử ngàn đời sẽ ghi dấu anh hùng của hơn 50 anh em chống đối trong lao tù đã bị hành hạ dã man, bạo tàn đến gãy xương, trào máu, bầm gan tím ruột. Đại Úy TQLC Nguyễn Trung Việt, Đại Úy TQLC Nguyễn Kim Chung là những người nằm quần quai trên vũng máu cùng với Nguyễn Văn Thiện, anh Đôn, Nguyễn

Văn Vy, Nguyễn Hữu Ái, Nguyễn Hữu Tứ... Lịch sử cũng sẽ ghi dấu ngàn đời tinh thần bất khuất của Thiếu Tá TQLC Võ Đăng Phương khi anh thấy sự đối xử quá bất công và tàn bạo của Cộng Sản đối với các sĩ quan và nhân viên chế độ cũ nên anh viết thư phản kháng gửi lên Thủ Tướng Phạm Văn Đồng để yêu cầu trả tự do cho tù nhân bị giam cầm trái phép cùng với sự đối xử không bình đẳng và vô nhân đạo với vợ con họ. Việc làm của anh bị chúng lập phiên tòa ở Huế kết tội 10 năm tù khi anh đã ở 10 năm nên tổng cộng là 20 năm.

Như một cuộc chiến đấu chưa bao giờ kết thúc, những bông hoa rực sáng sau những ngày tan đàn xây nghé vẫn tồn tại trong dư âm ngày tháng của bao người. Qua suốt đoạn hành trình gian khổ của cả một Lữ Đoàn bị tước súng tức tưởi và giam cầm tại vùng Trị Thiên và như một người anh cả luôn nêu tấm gương của một truyền thống binh chủng kiêu hùng, anh em bè bạn đồng đội đều ngưỡng mộ tấm gương trong sáng khi anh Phạm Cang luôn gìn giữ tư cách, tác phong của gương mặt mang màu cờ sắc áo khi sa cơ ngã ngựa./.

MX Hoa Biển

Thập Loại Cô Hồn **Hiển Hách Chi Mộ!**

MX Văn Hoàng Tuấn
Bắc California

**Ai có biết, bốn hai năm về trước
Cũng ngày này, ở cửa biển Thuận An
Những người lính, của một thời anh dũng
Bị bỏ rơi, như đàn nghé lạc bầy**

**Cũng nơi ấy tạo ra thêm huyền sử
Viết bằng tim bằng máu của tuổi xuân
Dù bức tử, nhưng chí hùng nào tử
Đạn hết rồi, bắn bằng miệng, tin không?**

**Đội tao với, thêm một thằng ngời xuống
Đủ vòng tròn, tay nắm chặt bàn tay
“Em Hai Sáu” cùng nhau ta rút chốt
Thịt xương da, hòa lẫn cát triển đồi**

**Tuổi trẻ của chúng tôi là thế đó
Chọn cho mình khi khoác áo chinh nhân
Sống vì nước, khi chết về với nước
Khi sống hùng, lúc chết chẳng toàn thân.**

**Ai có biết bây giờ nơi chốn ấy
Đã mọc ra những nấm mộ kiêu hùng
Tên không có vì nào ai biết được
Chỉ gọi tên... thôi cũng đủ tự hào....**